

JESSICA VITALIS

BLEȘTEMUL LUPULUI

Traducere din limba engleză de Nicoleta Dascălu

corint junior

Capitolul unu

Alg pe străzile înguste și pietruite din Bouge-de-lângă-Mare și îmi simt toate cele șapte sute de ierni. De-a lungul secolelor, pernuțele mi s-au acoperit de bătăături, au crăpat, au sângerat, apoi s-au acoperit iar de bătăături. Colții mei ascuțiți s-au tocit. Vârfurile blăniței mele albe au căpătat o nuanță argintie. De curând am observat că am petice pe pulpe unde blana s-a rărit, iar ce a mai rămas este mat și tocit. Înainte să devin Lup, pe vremea când încă eram o fată tânără ce avea toată viața înaintea, aș fi fost îngrozită să știu că, într-o zi, o să ajung un câine mare, bătrân și decrepit. (Pe cine păcălesc eu aici? Aș fi fost îngrozită la gândul că o să ajung orice fel de animal din familia canidelor.)

În fine. Acum nici nu mai contează, mai ales dacă totul merge conform planului.

Mirosul bătrânului este slab la început, dar devine din ce în ce mai puternic.

Când am început această activitate, mirosul dulceag, ușor strident al morții iminente – asemănător cu lemnul-dulce negru amestecat cu tutun – îmi plăcea, deși era ciudat. Acum îmi umple nările și îmi infectează respirația cu duhoarea lui. Dar nu mă deranjează. Nu azi. Aștept acest moment de foarte multe ierni. Odată bătrânul îndepărtat, puștiul va avea nevoie de... ajutor.

Coadă mi se agită când îmi apare în fața ochilor prăvălia Tâmplarului. Accept invitația făcută de ușa deschisă și mă strecor înăuntru. Nu e niciun foc aprins, dar pereții opresc vântul rece care bate dinspre mare, făcând camera să fie destul de plăcută. Mirosul care vine dinspre bătrân se combină cu lemnul proaspăt tăiat – pin și stejar, în cea mai mare parte, dar simt și arțar și cedru. O tejghea tocită conduce spre o ușă care dă într-un atelier cândva plin de dulapuri, mese și alte mobile pe jumătate terminate. Acum, camera măturată este aproape goală, iar sculele Tâmplarului – burghie, dălți, rindele, fierăstraie și multe altele sunt așezate cu grijă pe pereți.

Bastien Tâmplarul, cândva înalt și musculos, stă aplecat peste o noptieră, fixând atent un picior conic. Pielea lui albă are pete de bătrânețe. Poartă pantaloni gri și o tunică din lână, ambele uzate, dar cârpite atent. Lângă el, băiatul de douăsprezece ierni, cu pielea albă și părul creț, termină de strâns sfoara pe care a întins-o prin găurile unei rame de pat, ca să susțină salteaua. (Este prima comandă pe care o face singur și nu vrea să dezamăgească.)

Ghearele mele se lovesc de podea, atrăgând atenția băiatului înainte ca acesta să-mi simtă mirosul – care este puternic și sălbatic, cam ca mirosul unui câine vagabond, deși nu-mi place să recunosc asta. Băiatul saltă capul și inspiră brusc, neîndrăznind să scoată niciun cuvânt. Se încruntă și își strânge buzele. Am făcut multe eforturi ca să-l obișnuiesc cu prezența mea. În loc de frică, mai degrabă simt o urmă de furie. Ranchiună. (Mirosurile sunt foarte diferite. Frica este urât mirositoare, asemenea calamarului putrezit, în timp ce furia seamănă mai mult cu cărbunele. Ranchiuna este cea mai rea – are mirosul înțepător al urinei de pisică.)

Nu îi pot reproșa nimic băiatului.

A avut probleme prima oară acum cinci ierni, când au venit în vizită Domnul Primar și Doamna Vulpin. Dacă băiatul nu m-ar fi zărit în fața atelierului și nu ar fi strigat că e un câine mare și alb afară, pe care nu îl vedea nimeni altcineva, și dacă Doamna Vulpin nu ar fi ridicat ancora către Marea-de-pe-Cer chiar în noaptea aceea, atunci Străjerul Domnului Primar Vulpin nu ar fi dat năvală a doua zi în atelier și nu l-ar fi acuzat pe băiat că venea din Mlaștină și că era un Clarvăzător. Bătrânul nu ar fi trebuit să se roage și să implore și, când aceste metode au eșuat, să vândă toate scoicile pe care le avea pentru ca băiatul să nu fie exilat pe mare. Nu s-ar fi răspândit zvonuri despre puterile magice ale băiatului și acesta nu

ar fi fost obligat să se ascundă în cazul rarelor vizite pe care le făceau la atelier puținii clienți rămași.

Bietul băiat. Nu știe că faptul că mă vede este un dar, iar eu sunt aici ca să îl ajut. Mă rog, poate nu chiar în seara asta. Acum sunt aici pentru bătrân. Băiatul va avea nevoie de timp, de cel puțin câteva zile, pentru a-și accepta pierderea. Pentru a-și înțelege noul loc pe care îl are în lume.

Șansa lui va veni curând. Îi voi oferi un viitor. Un scop.

Mă așez în colțul meu obișnuit, gâfâind mai tare decât de obicei, în timp ce fac eforturi ca să-mi păstrez calmul.

Hotărât să mă ignore, băiatul termină de întins sfoara și taie bucățile rămase în afară. Când e gata, își cheamă bunicul să verifice ce a făcut.

Bătrânul își trece mâna peste stâlpii solizi ai patului.

— De ce nu ai folosit stejar?

Băiatul știe că este pus la încercare.

— Doamna Abrielle poate să plătească doar șaptezeci și cinci de scoici. În plus, locuiește în celălalt capăt al satului, iar pinul este mai ușor.

Se uită neliniștit la bătrân. Bunicul lui era un om vesel, spunea mereu glume și împărțea laude. După incidentul cu Doamna Vulpin, râsul i-a dispărut și vorbele i-au secăt, asemenea apei dintr-o fântână veche. Băiatul nu poate reaprinde scânteia dispărută din ochii bătrânului,

dar poate fi atent, poate munci mult și, într-o bună zi, o poate lua pe urmele bunicului său.

Colțurile gurii bătrânului se ridică încet. Verifică sfoara întinsă, care se lasă foarte puțin sub presiunea palmei.

— Cum ai întins-o de unul singur?

— Am folosit cheia specială pentru pat ca să trag sfoara, dar, în loc să te chem ca s-o ții, am îndesat o tijă în gaură, ca să nu alunece sfoara în timp ce eu lucram la celălalt capăt.

E mândru de propria inventivitate, dar chiar și așa, abia îndrăznește să respire în așteptarea reacției bunicului.

— Cum ai legat-o?

Băiatul răspunde fără să ezite.

— Cu un nod alunecător.

— Exact cum bănuiam, spune bătrânul.

— Poftim?

Privirea băiatului alunecă de-a lungul patului, căutând defectele.

— Ai tâmplăria în sânge.

Băiatul se umflă ca o căpușă care tocmai a mâncat pe săturate.

Bătrânul îl mângâie pe părul ciufulit. Băiatul zâmbește, dar, fiind foarte atașat de buclele despre care i s-a spus că le-a moștenit de la răposata lui mamă, își trage capul.

(Numele băiatului. Ah, fir-ar să fie. Îl cheamă Gauge, dacă vreți neapărat să știți, deși eu nu văd niciun rost să-l strigați așa – nu când va renunța curând la acest nume. Insistați? Bine, vă fac pe plac de data asta. Dar vă avertizez, nu îmi puneți răbdarea la încercare.)

Se aude clopoțelul la teigheaua din față. Băiatul – *Gauge* – și bunicul se uită unul la altul mirați. Nu au avut niciun client toată săptămâna și aproape că au terminat cartofii – chiar și câteva scoici ar mai amâna foamea care le cuprinde burțile. (Ca să știți: nu sunt scoicile pe care le găsiți pe orice plajă veche. Acestea sunt aduse de valuri pe mal într-un singur loc din Gatineau, iar de administrarea lor se ocupă, cu mare grijă, Înaltul Lord Lasage, care conduce întregul ținut.)

Bătrânul, care știe că nu trebuie să-i mai amintească băiatului să se ascundă, intră în magazin.

Mă ridic, îmi scutur blana, și merg după el.

Tâmplarul își salută clienții, nefiind conștient de prezența mea.

— Ce vă aduce pe voi aici, în această frumoasă zi de primăvară?

Gauge ia un rest de sfoară, ca să îl pună deoparte, dar apoi cedează curiozității și se apropie de ușă, cu sfoara în mână.

— Ni s-a spart putineciul.

Vocea femeii spintecă aerul. (Nu că ar fi neprietenoasă, dar a fost înăsprită de iernile lungi cu prea multă muncă și prea puțină tihnă.)

— Remy, pune-l aici.

— Da, mamă, răspunde o voce de băiat.

Pulsul lui Gauge crește. Se imaginează peste câteva ierni, stând lângă bunicul său. Se va fi dus deja vestea departe despre îndemânarea lui Gauge, iar acuzațiile care i s-au adus se vor fi șters, asemenea urmelor de pași pe nisip. Se va saluta călduros cu femeia, o va întreba cum îi este ziua, îi va da copilului care o însoțește câteva bucățele de ghimbir confiat. Apoi va studia putineii și va face o ofertă de preț pentru reparații, sub privirile mândre ale bunicului.

(Dacă te întrebi cum de știu ce gândește înseamnă că nu ai fost atent la început. Ți-am spus deja: eu nu mă supun acelorași reguli ca tine.)

Gauge ajunge la ușă. Nu intră. Vrea doar să se uite pe ascuns. Să arunce o privire la viața pe care o ducea cândva – viața pe care speră să o aibă din nou într-o bună zi. Ar putea fi posibil. Sau cel puțin el crede că ar putea fi posibil. Speranța explodează în interiorul băiatului, e o vestă de salvare care îl ajută să traverseze fiecare zi.

Își ține respirația și privește pe furiș prin cadrul ușii. Bătrânul este în locul lui obișnuit, la capătul îndepărtat al tejghelei, așezat cu atenție, în așa fel încât să atragă atenția de la ușa care duce în atelier. Îmi scot limba lungă, roz și mă ling pe bot. (Nu pot să mă abțin – mirosul bătrânului este din ce în ce mai puternic, mai irezistibil.)

Pe băiat îl trece un fior. Hotărât să alunge orice prevestire, pune tremuratul pe seama vântului care vine prin

ușa din față, întredeschisă, și își mută atenția spre femeia aflată de cealaltă parte a tejghelei. E mărunțică, seamănă cu o șopârlă, are ochi bulbucați și piele deschisă la culoare, uscată. Pe obraz are o vânâtaie închisă la culoare. Ține strâns de mână un copil murdar, care nu are mai mult de șapte sau opt ierni.

Un putinei de unt stă strâmb pe tejghea, cu un picior rupt.

— Nu am nicio scoică, spune femeia, cu ochii plecați, dar am auzit că mă puteți ajuta. Dacă-l reparați, vă aduc o jumătate de bucată de unt săptămâna viitoare.

— Pot să rezolv rapid, spuse vesel Tâmplarul. Vreți să așteptați?

— Să aștept aici? Ah, nu. Nu, nu cred, spune femeia, apucând grăbită mâna fiului ei și retrăgându-se spre ușă. Vin mai târziu.

Gauge freacă din neatenție sfoara de tocul ușii. Zgomotul e slab, aproape imperceptibil. Dar e suficient. Femeia ridică privirea.

Ochii i se măresc.

Gauge sare de lângă ușă și se lipește de perete, cu inima bătându-i nebunește.

— Lăsați, spune femeia agitată. Mi-am amintit că vecina s-a oferit să mă ajute. Îl duc la ea.

— Vă rog, spune Tâmplarul. Îl repar imediat.

— Nu, spune ea. A fost o greșală să vin. Chiar trebuie să plec.

De ani de zile umblă prin Bouge-de-lângă-Mare zvonuri că nepotul Tâmplarului este un Clarvăzător și asta au ales sătenii să facă din ele. Zvonuri. Dar e greu să-ți întorci privirea când zvonul se uită fix la tine. Faptul că băiatul a îndrăznit să se arate trebuie să însemne că, pe măsură ce crește, devine și mai curajos și, în mod sigur, mai periculos. Femeia apucă putineiu și îl trage pe cel mic afară pe ușă. Care se trânteste în urma ei.

Liniștea umple atmosfera, presându-l pe Gauge dinspre interior. Își face de lucru atârând sfoara pe un cui bătut în perete.

Bătrânul își târăște picioarele înapoi în atelier.

Îl urmez și, din nou, mă așez în colț. Deși sunt atent să nu am contact vizual cu băiatul, practic blana mea arde sub căldura privirii lui.

— Nu o băga în seamă, spune bătrânul. Oricum nu putem trăi doar cu unt.

Gauge apreciază bunătatea bătrânului, dar frica pe care a văzut-o în ochii femeii nu poate fi uitată atât de ușor. E aceeași frică pe care a văzut-o în privirea Străjerului, când a venit după Gauge, cu multe ierni în urmă. Aceeași frică ce apare pe fața bătrânului atunci când cineva vorbește despre mine.

Băiatul este cuprins de frustrare, ca de o armată de păduchi. Vrea să-i spună bunicului că toată lumea greșește în privința mea, că plecarea Doamnei Vulpin exact după ce am apărut eu a fost o coincidență. Că, deși sătenii cred

că sunt un monstru criminal, eu vin la ei în fiecare zi, iar el nu m-a văzut niciodată ridicând laba ca să fac rău cuiva. Și mai presus de toate, vrea să îi explice că nu este un Clarvăzător, că nu mă poate obliga să îi pun în aplicare intențiile malefice, chiar dacă ar avea așa ceva (dar nu are). Și-a testat de mai multe ori așa-zisele puteri, încercând să mă facă să plec. Evident, nu plec niciodată.

Dar bătrânul l-a făcut pe Gauge să promită că nu va mai vorbi niciodată despre mine, că va ignora faptul că exist. Ultima oară când băiatul a adus vorba despre mine a fost și singura dată când bătrânul s-a pierdut cu firea, amenințând că îl va alunga afară, pe stradă, dacă va continua să rostească astfel de prostii.

Dacă ți se pare sever, ține cont că Tâmplarul făcea ce credea el că e mai bine, ce credea că trebuie să facă – oamenii sunt îngroziți de ceea ce nu înțeleg. Deși bătrânul nu poate crede că nepotul lui cel drăguț și blând m-ar chema vreodată în mod intenționat, el trăiește totuși cu teama permanentă că Gauge ar putea să o facă din greșală. Se teme pentru siguranța lui, dar se teme și mai tare să nu piardă copilul. A putut să-l salveze pe Gauge o dată. Încă un incident precum cel cu Doamna Vulpin și toate scoicile din lume nu-l vor mai salva pe băiat de la exilul pe mare.

Nările lui Gauge se umflă. Nu știe de ce stau pe lângă el, de ce mă poate vedea.

(Nici eu nu am habar de ce mă poate vedea. Tot așa cum nu am habar de ce am putut să văd Lupul care a venit după mine pe vremea când eram un simplu scrib, însărcinat cu înregistrarea istoriei noastre orale. Evoluție? Poate. Coincidență? Mai degrabă. Intervenție divină din partea Mamei Lupoalice înseși? Mă îndoiesc – nu s-a arătat niciodată interesată de mine, în niciun fel.)

În orice caz, Gauge vrea să-l las în pace. Dorința lui este banală, uzată de câteva ierni de utilizare, dar revine la ea iar și iar.

Bătrânul se prăbușește pe un scăunel și își șterge transpirația strânsă pe frunte.

— Hai să încheiem treburile pe ziua de azi.

Privirea lui Gauge se îndreaptă spre fereastră. E prea lumină pentru ora de închidere. Se încruntă, observând corpul slab al bătrânului și mâinile-i tremurânde. Crede că bunicul are nevoie de odihnă, că poate a răcit. Băiatul încearcă să-și amintească, dar nu reușește să identifice ultima oară când bunicul a fost bolnav.

— Stai acolo, spune băiatul. Strâng eu.

Aranjează lucrurile prin atelier, încuie ușa din față și întoarce plăcuța cu „Deschis”, în așa fel încât să atârne cu fundul în sus.

(Sătenii cred că, dacă o plăcuță nu e așezată corespunzător seara, atunci e o invitație să-i vizitez. Ca și cum mie mi-ar păsa de plăcuțele lor. Dar oamenii ăștia sunt superstițioși și nu ai cum să-i convingi de contrariu.) Gauge

îi întinde o mână bătrânului, ca să-l ajute să se ridice, și răsuflă ușurat când este refuzat. Își spune că a reacționat exagerat, că, de fapt, bunicul se simte bine.

Merg după ei în sufrageria din spatele atelierului, strecurându-mă pe ușă înainte să o închidă. (Nu, nu *am nevoie* să folosesc ușile, dar prefer să o fac. Nu știu de ce. Vă rog să nu mă sâcâiți cu întrebările voastre nesfârșite.)

Camera este goală, dar curată. Două băncuțe stau lângă o masă solidă și o oală mare atârână deasupra căminului. O saltea umplută cu paie se află pe patul de două persoane, pe care îl împart cei doi.

Mă foiesc înainte și înapoi, așa voi avea timp să mă mișc mai rapid. Sute de ierni în care am căutat un înlocuitor ar fi trebuit să mă învețe răbdarea, dar acum, că am ajuns atât de aproape, fiecare moment devine o eternitate, lăsând mult loc în care să se strecoare îndoiala.

Și dacă băiatul mă respinge?

Se poate întâmpla, s-a mai întâmplat. În toate iernile mele, au mai fost doar alți doi Clarvăzători. Primul a fost o copilă care nu a supraviețuit celei de-a treia ierni. Cât despre al doilea, ei bine, singurul lucru pe care trebuie să-l știți este că ea a refuzat propunerea mea și apoi a avut curajul de a ridica pânzele înainte să am timp să o conving să se răzgândească. Nimeni nu știe dacă sau când voi mai avea o astfel de șansă. (Și nu e vorba doar despre mine. După cum am menționat, este o șansă extraordinară pentru băiat. Este adevărat că acum nu sunt în cea

mai bună formă, dar m-am bucurat de sute de ierni în care am fost sănătos tun. Gândiți-vă la toată suferința de care va fi scutit băiatul dacă scapă de procesul ăsta dureros al creșterii.) Mă așez lângă foc și îmi ling o lăbuță care mă doare.

Nu am mâncat nimic de când am devenit Lup (mâncarea fiind complet inutilă în poziția pe care o ocup acum), dar încă îmi amintesc satisfacția unei mese bune, căldura dogoritoare produsă de un stomac plin. Mi-ar plăcea să vă spun că Gauge va simți și el curând același lucru, dar mă mândresc cu faptul că spun întotdeauna adevărul.

Adevărul este că Gauge ia cu lingura din aceeași supă subțire pe care au avut-o la cină ieri și apoi la micul-dejun, punând-o în două castroane cioplite în lemn. În timp ce întinde mâncarea bătrânului și se așază la locul lui la masă, băiatul are grijă să-și ascundă încruntarea. Nu se dă în vânt după supă, dar stomacul îi ghiorăie neplăcut. Înghite hulpav fiertura, sperând că, dacă nu inspiră, nu va simți mirosul cepei și gustul va fi suportabil.

Funcționează, sau cât pe ce și, curând, castronul lui e aproape gol, iar stomacul ceva mai plin. Rămân două bucățele de cartof, o recompensă câștigată pentru că a înghițit supa fără să facă mofturi. Băiatul taie primul cartof cu grijă, bucurându-se de modul în care furculița taie bucata moale. Îi lasă gura apă în timp ce-și imaginează

gustul cald, pământos, care îi umple mai întâi gura și apoi stomacul.

Vrea să mănânce încet, dar foamea e mai puternică și, mult prea rapid, cartofii dispar. E obișnuit să strângă cureaua, dar iarna asta a durat mai mult decât de obicei. Sau poate că i-a crescut apetitul. Oricum ar fi, de-abia așteaptă să răsară sparanghelul, iar păsările să-și umple cuiburile cu ouă. Cel mai bun lucru e că, odată zăpada topită, o să apară comenzile. Nu destul de multe ca să îi țină ocupați așa ca pe vremuri, dar suficient cât să aibă bunicul câteva scoici cu care să meargă la piață. Suficient cât să adauge pește la mâncăruri și carne pe oasele lor.

Doar gândul la vară îl face pe băiat să tremure de emoție. Momentele lui preferate sunt serile târzii, când se ospătează cu țigar proaspăt afumat și brânzeturi moi și uneori chiar cu chipsuri făcute din rubarbă proaspătă, când el și bunicul își așază burțile umflate pe marginea stâncilor și își lasă picioarele să atârne, iar pescărușii cântă în timp ce soarele se scufundă după marginea îndepărtată a lumii.

Băiatul ia șervetul de pe masă, scoțând la iveală inițialele pe care le-a sculptat în arțar cu câteva ierni în urmă. Când le-a descoperit bătrânul, a oftat adânc:

— Nu te poți opune chemării lemnului, a spus el, ciufulind bucelele lui Gauge. Dar încearcă să respecti bunurile noastre.

Asta era pe vremea când vecinii se opreau la ei să mănânce împreună, când clienții rămâneau să bea un ceai. Acum, Gauge își atinge ușor buzele:

— Te rog, Bunicule, pot să mă retrag?

Bătrânul nu răspunde. Sudoarea îi strălucește pe frunte și deasupra buzei superioare. Pielea lui, de obicei de culoarea cenușii calde, este acum ca fagul pal.

Băiatul repetă, îngrijorat:

— Bunicule?

Bătrânul ridică o mână la piept și înhite, cu mărul lui Adam mai evident decât de obicei.

— Nu mă simt bine, spune el, mă duc să mă întind.

— Ești bolnav?

Nu este prima oară când bătrânul simte această durere în piept, în ultimele zile. A trecut repede. S-a gândit că nu era decât o indigestie, cârtelile nefericite ale unui trup bătrân, uzat.

De data asta, senzația este diferită, e ceva care îl strânge în interiorul coastelor. Nu poate explica exact cum, dar știe că îi cedează inima, că ăsta e sfârșitul. Nu se teme să plece, dar se teme de ce va însemna moartea lui pentru Gauge. Se muștră, dorind să fi făcut mai mult pentru a-l proteja pe băiat. Pentru a-l pregăti pentru o lume care nu îl vrea, care nu îl va accepta niciodată.

Bătrânul a știut întotdeauna că această zi va veni, dar nu s-a așteptat că va veni atât de curând. Așa cum fac

majoritatea oamenilor când se confruntă cu moartea, s-a gândit că avea timp. Și a greșit.

Acum nu mai are ce să facă. Îi face semn băiatului să tacă, în timp ce se ridică de pe scaun, respirând greu.

Gauge încearcă să-și ascundă îngrijorarea în timp ce sare în picioare și pune o mână pe cotul bunicului. Face un efort uriaș ca să rămână drept când bunicul se sprijină pe el, dar nu se plânge, nici măcar atunci când ajung la pat și bunicul îl strânge de mână, mai tare decât necesar, în timp ce se prăbușește pe saltea.

Băiatul stă aplecat deasupra lui, ajutându-l să se așeze. După ce bunicul închide ochii, băiatul spală fiecare castrolon, verifică focul, apoi se întoarce și pune o pătură de lână aspră pe picioarele pline de bătăături ale bunicului, ca să țină departe curenții de aer.

Ochii verzi ca marea ai bunicului se deschid. Îi face semn băiatului să se apropie. Gauge vine lângă pat, iar bătrânul îi strânge mâna.

— Fugi, hârâie el. Fugi și nu te mai întoarce.

Mâna bătrânului cade înapoi pe pat și ochii i se închid brusc.

Băiatul nu se mișcă. Tremură pe interior, iar asta îl agită, îl tulbură și îi dă o senzație de greață.

Se întreabă dacă bunicul chiar vrea ca el să plece. Bătrânul susține că e fericit, că nu au nevoie decât unul de celălalt, dar băiatul bănuiește că bunicul tânjește după

viața pe care o avea înaintea, după zilele când oamenii nu îl ocoleau, ci se înghesuiau în magazinul lui.

Tâmplarul își mișcă buzele, scoțând ultimele vorbe din viața lui.

Gauge își apropie capul.

— Ce ai spus, Bunicule? Nu te-am auzit.

Se apleacă peste fața bărboasă a bătrânului, cu urechea lipită de buzele uscate.

Cuvintele bunicului sunt trunchiate, mai degrabă șoapte.

— Ferește-te de Lup.

Din gâtleej îmi scapă un urlet. Ultimul lucru de care am nevoie este ca bătrânul să se amestece în treburile mele.